

Arrest

nr. 206 762 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDUL *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 augustus 2011 en heeft op 31 mei 2018 voor het eerste een eigen verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 juni 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 14 juni 2018.

1.3. Op 20 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, §1 tweede en derde lid).

Deze beslissing werd op 21 juni 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 21 september 1993 in het Armeense dorp Uchi. U kwam in 2011 als minderjarige samen met uw ouders, Ab.S.(...) en Ad.N.(...) (O.V. 6.874.052), en de rest van jullie gezin naar België omdat uw vader in Armenië politieke problemen kende. Omwille van deze problemen vroegen uw beide ouders op 9 september 2011 om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten. Op 15 december 2011 sloot het CGVS dit verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 29 februari 2012. Uw ouders tekenden geen verder beroep aan bij de Raad van State en keerden evenmin naar Armenië terug.

Op 24 mei 2018 werd u samen met uw vader door de politie betrapt op zwartwerk. Jullie werden beiden door de politie verhoord en vervolgens op 25 mei 2018 overgebracht naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Daar diende u op 31 mei 2018 als meerderjarige een eigen verzoek om internationale bescherming in. U wil namelijk om verschillende redenen niet naar Armenië terug. Vooreerst vreest u in Armenië zelf eveneens problemen te kennen omwille van de politieke problemen van uw vader. Daarnaast zal u bij terugkeer naar Armenië uw verplichte legerdienst moeten vervullen, wat u niet wenst. Indien u voldoet aan uw dienstplicht, zal u namelijk naar Karabach gestuurd worden, waar u vreest te sterven. Indien u verzaakt aan uw dienstplicht, zal u door de Armeense autoriteiten vervolgd worden en riskeert u een gevangenisstraf. U bent ondertussen bovendien verloofd en bent van plan om op 6 juli a.s. voor de kerk te huwen. Een terugkeer naar Armenië zou u psychologisch tot slot niet aankunnen. Het feit dat u uw familie en vrienden hier zou moeten achterlaten en in Armenië helemaal opnieuw zou moeten beginnen na alle inspanningen die u gedaan heeft om u in België te integreren, zou u psychologisch breken. Uw vader diende dezelfde dag, op 25 mei 2018, een tweede verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming werden 2 (stukken van) ambtsberichten over Armenië neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op verschillende motieven, meer bepaald de politieke problemen van uw vader, de dienstplicht in Armenië, uw nakende huwelijk en uw inspanningen om u in België te integreren.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming als laattijdig beschouwd kan worden. U kwam immers al in 2011 samen met uw ouders naar België, bent sinds 21 september 2011 meerderjarig en bevindt zich sinds september 2012 illegaal op het Belgische

grondgebied (zie brief advocaat t.a.v. de burgemeester van Steenokkerzeel d.d. 25/5/208 – documenten buiten de procedure). Desalniettemin diende u pas op 31 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, en dit nadat u op 24 mei 2018 door de politie betrapt werd op zwartwerk en u op 25 mei 2018 werd overgebracht naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Twee van de door u ter staving van uw verzoek ingeroepen motieven hebben zich nochtans al jaren geleden gemanifesteerd. De politieke problemen van uw vader dateren reeds van voor jullie vertrek uit Armenië en waren ook de reden voor jullie vertrek (Vragenlijst CGVS nr. 3.5, 3.5 - CGVS, p. 9). Uw dienstplicht werd actueel op het moment dat u 18 jaar werd, d. i. vanaf 21 september 2011, aangezien u vanaf dan volgens de Armeense wet dienstplichtig was. Sindsdien kwam het leger in Armenië ook naar u informeren (CGVS, p. 9, 12). Zodoende had u reeds jaren eerder een beroep kunnen doen op internationale bescherming omwille van de motieven die u actueel inroept. Uw argumentatie ter verschoning van deze laattijdigheid volstaat niet. Gevraagd waarom u nooit eerder om internationale bescherming heeft gevraagd gelet op het feit dat u al sinds uw 18de dienstplichtig bent, wierp u op dat u een regularisatieaanvraag in België had ingediend, u ervan uitging dat u aangaande deze aanvraag een positieve beslissing zou ontvangen omdat u hiertoe alle redenen had en u op het moment dat u werd overgebracht naar het transitcentrum 127bis wachtte op een antwoord aangaande uw regularisatieaanvraag (CGVS, p. 14). Deze argumentatie gaat niet op aangezien uw regularisatieaanvraag, zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 14), pas werd ingediend op 25 mei 2018, met andere woorden dezelfde dag dat u naar het transitcentrum werd overgebracht. Uit de brief van uw advocaat gericht aan de burgemeester van Steenokkerzeel (zie documenten buiten de procedure) blijkt ook duidelijk dat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet pas werd ingediend nadat u werd ondergebracht in het transitcentrum 127bis. Uw verklaring als zou u nooit eerder om internationale bescherming hebben verzocht omdat u een regularisatieaanvraag had lopen, houdt zodoende geen steek. Hierop gewezen, argumenteerde u dat u al die jaren niet geweten zou hebben dat u illegaal in België was omdat u bij eerdere controles door de politie geen problemen had gekend, u tot 2017 naar school ging, de gemeentediensten u zonder problemen documenten hadden uitgereikt en u in staat was een bankrekening te openen, wat volgens uw verklaringen niet mogelijk is als u illegaal in België bent (CGVS, p. 14-15). Deze argumentatie overtuigt niet. U verklaarde immers dat u al 4 à 5 maanden bezig was met het verzamelen van de documenten nodig voor uw regularisatieaanvraag en stelde dat u een dergelijke aanvraag niet eerder kon indienen omdat dat wettelijk gezien niet mogelijk is. De wet bepaalt namelijk dat men al 5 jaar in België moet zijn alvorens men een regularisatieaanvraag kan indienen, aldus uw verklaringen (CGVS, p. 14). Het feit dat u zich bewust was van de noodzaak om een regularisatieaanvraag in te dienen en hiertoe al een vijftal maanden bezig was met het vergaren van de nodige documenten, impliceert logischerwijze dat u zich bewust was van de onwettigheid van uw verblijf in België. Zodoende was u al minstens 4 tot 5 maanden op de hoogte dat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef, in tegenstelling tot wat u het CGVS wil doen geloven. Het feit dat u desalniettemin pas op 31 mei 2018, nadat u tegen de lamp gelopen was voor zwartwerk en u overgebracht werd naar het transitcentrum 127bis, een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, maakt dat uw asielaanvraag als laattijdig moet worden beschouwd. Te meer omdat het merendeel van de motieven die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming inroept reeds jarenlang aanwezig is. Dat u naliet zich eerder op internationale bescherming te beroepen, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees reeds in belangrijke mate.

Wat betreft de politieke problemen van uw vader, waarvan u bij terugkeer naar Armenië zelf eveneens het slachtoffer vreest te worden (CGVS, p. 9, 10, 12 en 15), moet erop gewezen worden dat uw vader deze problemen zelf inriep in het kader van zijn beide verzoeken om internationale bescherming. Zijn eerste verzoek om internationale bescherming d.d. 9/9/2011 werd op 15 december 2011 echter afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 29 februari 2012. Uw vader tekende geen verder beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming baseert uw vader eveneens op de politieke problemen die hij voor zijn vertrek uit Armenië zou hebben gekend. Uw vader bracht echter geen elementen aan die de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kunnen herstellen en zodende de kans dat hij alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk kunnen vergroten. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van de politieke problemen van uw vader. U bracht persoonlijk ook geen elementen aan die een ander licht werpen op de eerder vastgesteld ongeloofwaardigheid van de problemen van uw vader in Armenië. U

moest zelfs toegeven niet te weten met wie uw vader in Armenië problemen kende (CGVS, p.12) noch wat u zelf concreet dient te vrezen in geval van terugkeer (Vragenlijst CGVS, nr. 3.4). Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader, Ab.S.(...) (O.V. 6.874.052), werd genomen, verwijst ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud in het Transitcentrum 127bis gaf u aan dat u zich op dat moment slecht voelde omdat u zich samen met uw zoon in een gesloten centrum bevond, maar dat u antwoord zou geven op de vragen die u gesteld zouden worden. Toen u gevraagd werd of u zich fysiek in staat voelde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, antwoordde u dat u het zou proberen. Hierop werd u meegedeeld dat u het onmiddellijk moest melden indien het niet meer zou lukken om het persoonlijk onderhoud verder te zetten alsook dat u de mogelijkheid had om een pauze te vragen indien u dit nodig achtte (CGVS, p. 3). Verder werden vragen indien nodig verduidelijkt, herhaald of geherformuleerd. Nergens in de loop van het hele persoonlijk onderhoud maakte u echter melding van het feit dat u zichzelf niet meer in staat achtte het gesprek verder te zetten of maakte u melding van enig ander probleem omwille van uw fysieke en/of psychologische toestand. Toen u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u opmerkingen had over het verloop van het gesprek, en meer concreet of dat naar uw mening goed was verlopen of dat er naar uw mening problemen waren geweest, repliceerde u dat u stress ervaarde omdat u tijdens het persoonlijk onderhoud de herinneringen opnieuw moest ophalen en u de feiten daardoor herbeleefde. U verwees ook naar het feit dat er volgens u een misverstand was geweest aangaande een bepaald element van uw relaas, maar haalde geen elementen aan die erop wijzen dat u niet in staat zou zijn geweest op volwaardige en zelfstandige wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U stelde ook uitdrukkelijk dat u geen problemen had ervaren in de loop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 23).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige verzoek om internationale bescherming bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet naar Armenië kan terugkeren omdat uw problemen met de politie nog steeds actueel zijn, getuige het feit dat uw broers en hun gezin tot op vandaag lastiggevallen worden omwille van u

(Schriftelijke Verklaring, nr. 1.1 – CGVS, p. 15-16). Daarnaast gaf u toe tijdens uw vorige verzoek om internationale bescherming bepaalde feiten te hebben verzwegen uit vrees dat uw vrouw van deze feiten op de hoogte zou geraken ((Schriftelijke Verklaring, nr. 1.1 , 1.3 - CGVS, p. 3, 16-17).

Vooreerst zij erop gewezen dat uw huidige verzoek om internationale bescherming als laattijdig beschouwd dient te worden. Ter staving van uw huidige verzoek brengt u immers verklaringen en een document aan die u reeds jaren eerder had kunnen aanbrengen. U kwam immers reeds in het bezit van het door u ter staving van uw huidige verzoek neergelegde document in 2012 (CGVS, p. 6). De nieuwe feiten waarop u zich actueel beroept, dateren van respectievelijk voor uw vertrek uit Armenië en kort erna. De bedreigingen door de politie speelden zich immers af op 5 maart 2011 (CGVS, p. 9) en 18-19 juni 2011 (CGVS, p. 9-11). De bezoeken door de politie aan uw broers begonnen reeds in september 2011 (CGVS, p. 20). Zodoende had u elk van deze elementen reeds kunnen aanbrengen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Uw argumentatie om deze laattijdigheid te verschonen, is niet afdoende. U argumenteerde dat u over de bedreigingen door de politie met een wapen nooit eerder had verteld omdat u bang was dat de Belgische autoriteiten uw gezin, en in het bijzonder uw vrouw, op de hoogte zouden brengen van uw verklaringen (CGVS, p. 16). Deze verklaring overtuigt niet aangezien u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming meermaals gewezen werd op het vertrouwelijke karakter van de procedure. Toen u hierop attent werd gemaakt, wierp u op dat u geen vertrouwen had in de Armeense politie na wat ze met u gedaan hadden en u dan ook tijd nodig had om dat vertrouwen te herstellen. Vervolgens werd u erop gewezen dat uw verzoek om internationale bescherming op zich al een uiting is van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. U stelde hierop dat er wel een bepaald vertrouwen van uwentwege was, maar vroeg hoe u erop kon vertrouwen als het over een wapen gaat. U wierp nog op dat indien wij vertrouwen hadden in u, u niet in het gesloten centrum zat (CGVS, p. 16-17). Deze argumentatie volstaat niet, te meer omdat u tijdens uw eerste verzoek ook (gevoelige details) verteld heeft over andere feiten waarvan uw vrouw evenmin op de hoogte was omdat u die bewust voor haar achterhield om haar te sparen (CGVS 1e VIB, p. 10). Zodoende kon uw vrouw, overeenkomstig de logica die u hanteert, ook van deze details en/of feiten, waaronder concrete elementen over uw meenamen, vasthouding en mishandeling door de politie op 18 en 19 juni 2011 (CGVS 1e VIB, p. 6, 10), door het CGVS geïnformeerd worden. Het is in dit opzicht dan ook niet logisch dat u het CGVS tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming wel (gevoelige details) vertelde over feiten die u eerder bewust hebt achtergehouden voor uw vrouw, maar niet verteld heeft over het incident van 5 maart 2011 waarbij u door de politie verbaal en met een wapen bedreigd werd. Daarenboven werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van uw eerste verzoek meermaals gevraagd of uw vrouw op de hoogte was van bepaalde feiten, waarbij u zelf aangaf dat u uw vrouw bepaalde details en feiten niet verteld heeft omwille van haar medische toestand (CGVS 1e VIB, p. 10, 15). Op geen enkel moment heeft u het CGVS echter gevraagd om uw vrouw niet in kennis te stellen van uw verklaringen. Dit plaatst uw argumentatie verder op de helling.

Gevraagd waarom u nooit eerder een nieuw verzoek om internationale bescherming had ingediend om de hele waarheid te vertellen, repliceerde u vervolgens dat u niet wist dat u een document had om het land te verlaten. U dacht naar eigen zeggen dat de procedure nog liep en wist bijgevolg niet dat u illegaal in België verbleef (CGVS, p. 16-17). U zou met andere woorden niet begrepen hebben dat jullie een negatieve beslissing gekregen hadden (CGVS, p. 3). Indien u dit wel geweten had, was u veel eerder opnieuw naar uw advocaat geweest en had u veel eerder opnieuw om internationale bescherming gevraagd (CGVS, p. 16-17). Deze verklaringen overtuigen evenmin. Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u het attest uit 2012, dat uw betrokkenheid als waarnemer bij de presidentsverkiezingen moet aantonen, ooit eerder aan het CGVS had voorgelegd, antwoordde u dat u het nooit eerder aan ons had voorgelegd. U verduidelijkte dat de advocaat beroep ging aantekenen en u de advocaat een vertaling van het betreffende document had overgemaakt zodat uw advocaat dit document aan ons kon voorleggen, maar om bepaalde redenen zou dit uiteindelijk niet gebeurd zijn (CGVS, p. 6). Het feit dat u de vertaling heeft overgemaakt aan uw advocaat met het oog op de beroepsprocedure, impliceert logischerwijze dat u zich bewust was van het negatieve karakter van de beslissing van het CGVS, aangezien niet kan worden ingezien worden waarom u en/of uw advocaat in beroep zou gaan tegen een positieve beslissing. Daarenboven kan nog worden aangestipt dat u op 24 mei 2018 gehoord werd door de politie nadat u betrapt was op zwartwerk. Uit de bijlage 13 Septies CID - het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering- d.d. 25/5/2018 in uw hoofde (zie administratief dossier) blijkt dat u ten overstaan van de politie verklaard hebt dat er recent een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis werd ingediend in uw hoofde. Ook dit wijst erop dat u wel degelijk op de hoogte was van uw illegale verblijfsituatie in België. Indien uw eerste verzoek om internationale bescherming een wettelijk verblijfsstatuut had opgeleverd in België en zelfs

indien deze procedure nog steeds lopende zou zijn, was er logischerwijze immers geen enkele reden om uw verblijf in België te regulariseren door het indienen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit toont aan dat u, in tegenstelling tot wat u wil laten uitschijnen, wel degelijk op de hoogte was van de negatieve uitkomst van uw eerste verzoek om internationale bescherming alsook van het feit dat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef. Desalniettemin wachtte u nog tot 31 mei 2018, nadat u tegen de lamp was gelopen vanwege zwartwerk én 6 dagen nadat u werd ondergebracht in het transitcentrum 127bis en op de hoogte werd gebracht van uw illegale verblijfssituatie, om een tweede maal om internationale bescherming te verzoeken. Bijgevolg dient uw huidige verzoek om internationale bescherming als laattijdig te worden beschouwd. Te meer omdat de motieven waarop u uw huidige verzoek om internationale bescherming baseert, reeds bestonden van voor uw vertrek uit Armenië en u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming slechts bijkomende verklaringen aflegt over feiten die zich respectievelijk voor en kort na uw vertrek hebben afgespeeld. Dat u naliert om op een veel vroeger tijdstip een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Met betrekking tot de door u aangebrachte nieuwe verklaringen, moet worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze beslissing en beoordeling in beroep bevestigd werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De door u in het kader van uw huidige verzoek aangebrachte nieuwe verklaringen hebben betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, meer bepaald problemen met uw ordediensten omwille van uw politieke activiteiten. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Voorts zij erop gewezen dat u het incident van 18 en 19 juni 2011, waarbij u door de politie op straat tegengehouden, vastgehouden, onder druk gezet en mishandeld werd, reeds inriep tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en dit incident bij de beoordeling van dit verzoek door het CGVS reeds in rekening werd gebracht. Zodoende kan dit incident niet als een nieuw element worden beschouwd.

Daarnaast werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw huidige verklaringen en de verklaringen die u aflegde in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming, die de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnen.

Vooreerst werd een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld over de gebeurtenissen tijdens en de motieven van uw vasthouding in juni 2011. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming meermaals uitdrukkelijk dat men tijdens uw vasthouding in juni 2011 van u verwachtte dat u zou bekennen dat u samen met 2 anderen een auto in brand had gestoken op 1 maart 2008 en ze ook wilden dat u deze bekentenis ondertekende (Vragenlijst CGVS 1e VIB, nr. 3.5 - CGVS 1e VIB, p. 6, 12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van uw huidige verzoek stelde u dan weer dat u op 18 en 19 juni 2011 werd vastgehouden omdat men een handtekening van u wilde en u bepaalde documenten moest ondertekenen. U hebt geen idee over welke documenten het ging aangezien men deze documenten nooit aan u heeft voorgelegd omdat u er niet mee instemde ze te ondertekenen. U heeft hen zelf ook nooit gevraagd welke documenten u moest ondertekenen of waarvoor ze uw handtekening nodig hadden, omdat ze u agressief en brutaal behandelden (CGVS, p.10-12). Het is opmerkelijk dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming aangaf dat men u tijdens uw vasthouding op 18 en 19 juni 2011 uitdrukkelijk vroeg om te bekennen dat u samen met 2 anderen een auto in brand had gestoken op 1 maart 2008 en men eiste dat u deze bekentenis zou ondertekenen, terwijl u in het kader van uw huidige verzoek meermaals aangaf dat u niet wist wat u moest ondertekenen. Sterker nog, toen u gevraagd werd of de politie u ooit valse bekentenissen had doen afleggen of gevraagd had iets te bekennen wat u niet had gedaan, stelde u dat dit niet het geval was omdat u nooit had ingestemd (CGVS, p. 20), wat uiteraard tegenstrijdig is met uw verklaringen tijdens uw vorige verzoek. Toen u gewezen werd op deze tegenstrijdigheid, argumenteerde u dat men u nooit documenten had voorgelegd, maar u wel verklaard had dat de documenten waarvan ze eisten dat u ze zou ondertekenen vermoedelijk gebruikt zouden worden om u erin te luizen en u ook voorbeelden had aangehaald van wat men u ten laste zou kunnen leggen. Uiteindelijk hield u het erop dat er sprake was van een misverstand, dat u en de PO elkaar verkeerd begrepen hadden, en u de feiten had

opgesomd waarvan men u kon beschuldigen (CGVS, p. 20-22). Deze verklaring kan de tegenstrijdigheid niet verschonen, omdat u uitdrukkelijk heeft verklaard dat men u nooit gedwongen of gevraagd had iets te bekennen dat u niet gedaan had en u in uw gedetailleerde verklaringen tijdens uw huidige verzoek over de gebeurtenissen van 18 en 19 juni 2011 nooit melding heeft gemaakt van het feit dat men wilde dat u bekende dat u op 1 maart 2008 samen met 2 anderen betrokken was bij de brandstichting van een auto, terwijl u dat tijdens uw vorige verzoek wel meermaals deed. De geloofwaardigheid van uw relaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Na vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen werd vervolgens een bijkomende tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande uw oproepingen door de politie. Zo maakte u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming melding van een oproeping door de politie van Ashtarak in juli 2011. U werd door de politie opgeroepen en ging hierop in. Bij uw aanmelding kreeg u te horen dat u onofficieel met de taxi zou rijden, wat een overtreding is. U ontkende dit, waarna de politie u vroeg naar uw bezigheden en u hen vertelde over uw dagelijkse job. Hierna liet de politie u zonder meer gaan met de waarschuwing dat u vervolgd kon worden indien u toch onofficieel als taxichauffeur reed en de politie u betrapte. U werd omwille hiervan later niet meer opgeroepen en er waren ook geen andere gevolgen (CGVS, p. 13-14). Tijdens uw vorige verzoek om internationale bescherming maakte u echter geen melding van deze gebeurtenis. U vertelde toen dat u in 2011 3 keer door de politie was opgeroepen, de laatste keer in april (CGVS 1e VIB, p. 4, 9). U maakte geen melding van het feit dat u ook in juli 2011 nogmaals opgeroepen zou zijn geweest. Gevraagd wat er na 19/6/2011 nog was gebeurd, vertelde u tijdens uw 1e verzoek dat u nog tweemaal gevolgd werd (CGVS 1e VIB, p. 13), zoals u ook in het kader van uw huidige verzoek verklaarde (CGVS, p. 13-15), maar vermeldde nergens dat u ook in juli 2011 nogmaals door de politie zou zijn opgeroepen (CGVS 1e VIB, p. 13). Gelet op het feit dat u aangaf dat u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming slechts hebt achtergehouden dat u bedreigd werd met een wapen (schriftelijke verklaring nr. 1.1 en 1.3 - CGVS, p. 8) en de oproeping en ondervraging van juli 2011 normaal waren verlopen en u niet bedreigd werd, moeten uw opeenvolgende verklaringen ook op dit punt als tegenstrijdig beschouwd worden. Er kan trouwens ook niet ingezien worden waarom u over deze oproeping niet eerder verteld zou hebben aangezien u aangaf dat u de dingen waarover u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niet vertelde, achterhield uit schrik dat uw gezin, en in het bijzonder uw vrouw, hierover geïnformeerd zou worden. Aangezien deze oproeping en uw onderhoud met de politie zonder incidenten verlopen zijn (CGVS, p. 13,14), u uw vrouw zelf wel verteld had dat u in juni 2011 meegenomen en geslagen werd en zij ook op de hoogte was van de convocaties die u ontving (CGVS 1e VIB, p. 10), kan niet worden ingezien waarom u over de oproeping en het onderhoud in juli 2011 niet zou kunnen hebben vertellen tijdens uw 1e verzoek om internationale bescherming. Omwille hiervan zijn uw verklaringen ook op dit punt tegenstrijdig, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling plaatst.

Tot slot werd nog een discrepantie in uw verklaringen vastgesteld aangaande het feit dat u na uw vasthouding in juni 2011 nog twee keer gevolgd werd. Tijdens uw 1e verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u na 19 juni 2011 nog 2 keer achtervolgd werd. U vertelde hierover dat ze nog 2 keer met de wagen achter u gereden hebben. Ze probeerden u te stoppen door met hun lichten te flikkeren, maar u deed dat niet en reed door (CGSV 1e VIB, p. 13). Hieruit kan logischerwijze geconcludeerd worden dat u zelf op het moment van de feiten met een voertuig aan het rijden was en u door een andere wagen achtervolgd werd. Tijdens uw huidige verzoek gaf u echter een andere versie van de feiten, namelijk dat u tot 2 maal toe gemerkt had dat er auto's snel op en af voorbij uw huis reden (CGVS, p. 13, 15). Aangezien u aangaf dat er na uw vrijlating op 19 juni verder geen incidenten meer hebben plaatsgevonden, behalve dat u twee keer auto's zag rijden inde buurt van uw huis en dat u in juli 2011 opgeroepen werd door de politie (CGVS, p. 13-15), kan ervan uitgegaan worden dat deze verklaringen over het feit dat u werd gevolgd betrekking hebben op dezelfde gebeurtenissen. Beide versies van de feiten zijn uiteraard niet verenigbaar, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit haalt.

Ook het door u ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming neergelegde document is niet van dien aard dat het de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk kan vergroten. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zodoende volstaat dit document op zich niet om de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk te vergroten. Vervolgens moet erop gewezen worden dat u verklaarde in het bezit te zijn van een attest uit 2012 afkomstig van de HSH-raad in Ashtarak dat bevestigt dat u op 19 februari 2008 deelgenomen

hebt aan de presidentsverkiezingen in de hoedanigheid van vertrouwenspersoon voor Levon ter Petrosyan (CGVS, p. 6-7). Op het moment van uw persoonlijk onderhoud in het transitcentrum 127bis had u dit attest niet in uw bezit. Het betreffende attest bevond zich op dat moment nog bij uw vrouw elders in België (CGVS, p. 6). U kreeg na afloop van uw persoonlijk onderhoud een werkdag de tijd om het bovengenoemde attest aan het CGVS over te maken (CGVS, p. 24). Op 17 mei 2018 ontving het CGVS via mail inderdaad een bijkomend document ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Na vertaling van dit document blijkt echter dat het geenszins een attest is van de HHSh-raad in Ashtarak, maar een convocatie van de politie in Ashtarak d.d. 28 april 2011. U legde deze convocatie reeds neer in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, zodat dit document evenmin als een nieuw element kan worden beschouwd. “

Voorts koestert u een vrees ten aanzien van Armenië vanwege de verplichte legerdienst aldaar. Zoals hierboven reeds uiteengezet, dient uw verzoek om internationale bescherming op dit punt als laattijdig beschouwd te worden, wat de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees reeds danig relativeert. De ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees ter zake worden nog verder ondermijnd door het feit dat u dit motief pas opwierp tijdens uw persoonlijk onderhoud ten overstaan van het CGVS. Noch tijdens uw verhoor door de politie op 24/5/2018, noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming maakte u melding van dit motief. Toen u tijdens uw verhoor door de politie op 24/5/2018 uitdrukkelijk gevraagd werd waarom u niet bent teruggekeerd of kan terugkeren naar uw herkomstland, repliceerde u dat u al lang in België bent en u hier ondertussen geïntegreerd bent en u ondertussen ook Nederlands spreekt (Formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling vraag nr. 2 – Documenten buiten de procedure). U maakte geen melding van het feit dat u niet naar Armenië bent teruggekeerd of kan terugkeren omwille van de verplichte legerdienst. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u op geen enkel moment aan dat de dienstplicht voor u een probleem is in geval van terugkeer naar Armenië. Op de vraag wat u vreest bij terugkeer naar uw herkomstland, stelde u zelfs niet te weten wat u moet vrezen aangezien u al sinds 2011 België bent en jullie moesten vluchten omwille van de problemen van uw vader (Vragenlijst CGVS, nr. 3.4). Indien u omwille van de in Armenië verplichte legerdienst daadwerkelijk een vrees koestert in geval van terugkeer, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u deze vrees reeds aanhaalde ten overstaan van de politie of op zijn minst ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Dat u dit hebt nagelaten, tast de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees in belangrijke mate aan. De ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees worden trouwens nog verder uitgehold door het feit dat u niet op de hoogte bleek van het feit dat de Armeense wet ook voorziet in een alternatieve dienstplicht, zoals ook te lezen staat in de door uw advocaat neergelegde ambtsberichten. U verklaarde namelijk dat er in Armenië geen mogelijkheid bestaat tot alternatieve legerdienst (CGVS, p. 11) en er naast medische ongeschiktheid geen andere mogelijkheden zijn om te ontkomen aan de dienstplicht (CGVS, p. 13). Ziekte is de enige mogelijkheid om vrijstelling van dienstplicht te krijgen, maar zelfs daarmee wordt er geen rekening gehouden, aldus uw verklaringen (CGVS, p. 13). De vaststelling dat u niet eens op de hoogte bent van het bestaan van de alternatieve legerdienst wegens gewetensbezwaren, niettegenstaande u verklaarde zich geïnteresseerd te hebben in het leger (CGVS, p. 9), haalt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees verder onderuit.

Vervolgens moet benadrukt worden dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrees met betrekking tot de dienstplicht in Armenië meerledig is. Vooreerst wil u uw dienstplicht niet vervullen omdat u ervan overtuigd bent dat u naar Karabach gestuurd zal worden, waar actueel nog steeds een conflict aan de gang is, en daar mogelijk het leven zal laten (CGVS, p. 9-10). U meent op basis van wat u gehoord en gezien hebt dat 90 procent van de

dienstplichtigen naar Karabach wordt gestuurd en mensen die uit het buitenland terugkeren naar Armenië hoe dan ook naar Karabach gestuurd worden. Omwille van uw verblijf in België zal u bij terugkeer naar Armenië in het kader van uw dienstplicht dus zo goed als zeker naar Karabach worden gestuurd (CGVS, p. 10). Zij erop gewezen dat u uw beweringen op dit punt met geen enkel document objectief kan onderbouwen. Uw advocaat legde ter staving van uw vrees voor (vervolgving vanwege ontduiking van) dienstplicht in Armenië twee ambtsberichten aangaande Armenië voor. Nergens uit deze documenten blijkt echter dat Armeense dienstplichtige staatsburgers die terugkeren van een verblijf in het buitenland systematisch naar Karabach zouden worden gestuurd, zoals u beweert. Zodoende maakte u niet aannemelijk dat u omwille van uw verblijf in het buitenland anders behandeld zou worden dan andere staatsburgers bij de toewijzing van de plaats voor de uitoefening van uw verplichte militaire dienst.

Wat betreft uw vrees om gedood te worden tijdens de uitoefening van uw legerdienst in Karabach, dient opgemerkt te worden dat "een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd" is (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast haalde u aan dat u omwille van gezondheidsproblemen, in casu problemen met uw ogen, in principe medisch afgekeurd zou moeten worden en zodoende vrijgesteld zou moeten worden van legerdienst, maar de Armeense autoriteiten hiermee in de praktijk geen rekening houden, ook al is het bij wet vastgelegd dat mensen om medische redenen kunnen worden vrijgesteld van hun dienstplicht. U stelde dat in 90 procent van de gevallen geen rekening gehouden wordt met ziekte en men toch dwangmatig naar het leger wordt gestuurd, ziek of niet (CGVS, p. 9-11). Ook dit is slechts een blote bewering, die u op geen enkele wijze objectief kon staven (ook van uw beweerde oogproblemen legt u overigens niet het minste bewijs voor). In de door uw advocaat neergelegde ambtsberichten staat trouwens eveneens te lezen dat personen die op grond van hun gezondheidstoestand door de oproepcommissie ongeschikt bevonden zijn, vrijgesteld worden van militaire dienstplicht. U maakte niet aannemelijk waarom u, indien u omwille van uw oogproblemen medisch ongeschikt zou zijn voor legerdienst, toch gedwongen zou worden uw dienstplicht te vervullen.

Voorts gaf u aan dat u in Armenië door uw autoriteiten strafrechtelijk vervolgd zal worden indien u zou verzaken aan uw dienstplicht (CGVS, p. 9, 11). Ook uw advocaat haalde dit motief in uw hoofde aan (CGVS, p. 9). U noch uw advocaat maakte echter aannemelijk hoe dat in uw hoofde vervolging of ernstige schade zou uitmaken. Zoals reeds aangehaald kan de vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe immers niet aanzien worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Uit de door uw advocaat neergelegde ambtsberichten blijkt trouwens dat niettemin personen die weigeren om de militaire dienstplicht te vervullen of gedeserteerd zijn uit de militaire dienst actief vervolgd worden door de autoriteiten, er geen gegevens bekend zijn dat in de bepaling van de uiteindelijke strafmaat sprake zou zijn van systematische discriminatie op grond van ras, religie, lidmaatschap van een bepaalde sociale beweging of politieke overtuiging. U bevestigde ook zelf dat iedereen die weigert zijn legerdienst te vervullen een gevangenisstraf riskeert (CGVS, p. 11). Zodoende maakte u noch uw advocaat aannemelijk dat het feit dat u in geval van dienstweigering door de Armeense autoriteiten strafrechtelijke vervolging riskeert in uw hoofde vervolging of ernstige schade uitmaakt. In ditzelfde verband haalde u verder nog aan dat u bij aankomst in Armenië al op de luchthaven tegengehouden zal worden omdat u uw dienstplicht niet vervuld heeft en van daaruit naar de rechtbank zal worden gestuurd (CGVS, p. 11). In verband kan verwezen worden naar de wettelijke mogelijkheid voor dienstplichtigen onder de 27 jaar om ook vanuit het buitenland bij het Armeense consulaat in het land van verblijf een aanvraag voor het vervullen van (alternatieve) dienstplicht in te dienen. Op deze manier vermijdt u strafrechtelijke vervolging en dus ook een arrestatie op de luchthaven bij aankomst naar Armenië.

Om bovenstaande redenen komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming omwille van de door u ingeroepen vrees voor (gerechtelijk vervolging vanwege het niet-ervullen van uw) militaire dienstplicht in Armenië.

Tot slot wierp u in dit verband nog op dat u ook bang bent dat uw verloofde in Europa zal blijven en geen 2 of 3 jaar op u zal wachten als u uw militaire dienstplicht vervult (CGVS, p. 11). Zoals hieronder uitvoerig gemotiveerd (zie infra), maakte u niet aannemelijk waarom uw verloofde zich niet samen met u in Armenië zou kunnen vestigen. Hoe dan ook kan hierin geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gezien.

U steunt uw verzoek om internationale bescherming tot slot ook op het feit dat u in België al verschillende inspanningen hebt geleverd om u te integreren. Zo heeft u onder meer de Nederlandse taal geleerd, bent u in België naar school geweest, heeft u een werkbelofte bekomen en ben u ondertussen zelfs lid van de politieke partij N-VA (CGVS, p. 6, 9, 13, 14). Een terugkeer naar Armenië zou u dan ook psychologisch breken (CGVS, p. 13). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een terugkeer naar uw herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, moet worden benadrukt dat u niet aannemelijk maakte hoe het feit dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland opnieuw zou moeten beginnen een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt. U stelde wel dat een terugkeer naar Armenië u psychologisch zou breken omdat u zoveel inspanningen gedaan hebt om u in België te integreren en u bij terugkeer naar Armenië ook uw vrienden, familie en uw verloofde niet meer zou zien. Dit zou in uw hoofde voor stress en psychologische problemen zorgen (CGVS, p. 13). U legde echter geen enkel medisch-psychologisch attest neer dat objectief kan staven dat u psychologisch dermate kwetsbaar bent dat een terugkeer naar uw herkomstland een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken. Er kan nog opgemerkt worden dat u actueel geen gezinsleven voert met uw Armeense verloofde, die in Frankrijk verblijft en daar (slechts) een tijdelijke verblijfsvergunning heeft. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom uw terugkeer naar jullie beider land van herkomst jullie relatie onmogelijk zou maken, dan wel dat uw terugkeer een schending zou zijn van uw grondrechten (in de zin van artikel 8 EVRM). U maakte immers evenmin aannemelijk waarom uw verloofde zich niet samen met u in Armenië zou kunnen vestigen. U wierp op dat uw verloofde een tijdelijke verblijfsvergunning heeft in Frankrijk, waar ze met haar familie verblijft, ze een diploma heeft in Frankrijk alsook voldoende papieren voor officieel werk. Ze heeft in Frankrijk ook een regularisatieaanvraag gedaan die ze in orde zal krijgen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw verloofde wel naar België zou kunnen komen, maar u niet zou kunnen vergezellen naar Armenië, antwoordde u dat jullie nog niet beslist hebben of zij naar België komt dan wel dat u naar Frankrijk gaat. U voegde eraan toe dat het hoe dan ook beter is om in Europa te blijven dan om naar Armenië te gaan, omdat zij ook veel dingen gedaan heeft in Frankrijk om haar papieren (voor officieel werk) in orde te krijgen, haar diploma en haar toekomst te regelen. Het is zodoende niet logisch om naar Armenië te gaan en daar opnieuw te starten als jullie hier allebei zoveel gedaan hebben (CGVS, p. 13). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, kan hierin geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gevonden. Aangezien uw vader evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van Armenië aannemelijk kon maken, kan niet ingezien worden waarom ook hij zich niet samen met u in Armenië zou kunnen vestigen, net als de rest van uw gezin. Het verzoek om internationale bescherming van uw moeder werd destijds immers eveneens afgewezen en uw moeder heeft sindsdien geen nieuw verzoek ingediend. Uit de brief van uw advocaat gericht aan de burgemeester van Steenokkerzeel blijkt dat uw ouders in juli 2012 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, maar deze eveneens werd afgewezen, meer bepaald in september 2012 (zie brief advocaat t.a.v. de burgemeester van Steenokkerzeel d.d. 25/5/208 – documenten buiten de procedure). Zodoende zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat uw ouders niet samen met u naar Armenië zouden kunnen terugkeren. Ook dit motief volstaat bijgevolg niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat u aangaf op 6 juli 2018 voor de kerk in het huwelijk te willen treden met uw verloofde (CGVS, p. 6 en 15). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, kan ook hierin geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit ten aanzien van Armenië worden gevonden. Te meer aangezien u, zoals eerder reeds beargumenteerd, niet aannemelijk maakte waarom u zich niet samen met uw verloofde in Armenië zou kunnen vestigen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten, 2 (stukken van) ambtsberichten aangaande Armenië, kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen en werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker gedraagt zich vooreerst naar de wijsheid in verband met de door zijn vader ingeroepen problemen waarnaar hij zelf ook verwees tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker meent echter dat verweerder ten onrechte oordeelt dat zijn vrees voor vervolging omwille van het niet nakomen van zijn dienstplicht ten onrechte wordt afgewezen. Hij vreest in het bijzonder dat hij een gevangenisstraf zal moeten ondergaan ten gevolge van het feit dat hij zich nooit eerder heeft aangemeld om zijn dienstplicht te vervullen. Uit het administratief dossier blijkt dat alle mannelijke onderdanen tussen de leeftijd van 18 en 27 in Armenië dienstplichtig zijn. Verzoeker zelf is 25 jaar oud maar is net voor zijn 18de verjaardag uit Armenië vertrokken met zijn ouders. De ontduiking van de dienstplicht was destijds geen reden voor zijn vertrek, maar *de facto* heeft hij door die daad wel zijn dienstplicht ontlopen. Verzoeker citeert uit het “Algemeen Ambtsbericht Armenië” van april 2016 en vreest enkel aan strafrechtelijke vervolging te ontsnappen door deel te nemen aan de dienstplicht in welk geval hij vreest naar een conflictgebied te worden gestuurd, bijvoorbeeld naar de betwiste regio Nagorno-Karabach waar een conflict heerst met Azerbeidzjan.

Verzoeker bevestigt dat hij in principe alternatieve dienstplicht kon volgen, doch stelt dat uit de COI-Focus vevat in het administratief dossier blijkt dat hij geen mogelijkheden heeft om van buiten Armenië een aanvraag tot alternatieve dienstplicht in te dienen. Hij vervolgt dat uit het administratief dossier blijkt dat de kans dat hij wordt aangehouden in geval van terugkeer zeer groot is, en dat hij pas vanuit detentie een aanvraag tot alternatieve dienstplicht zou kunnen indienen, waarbij het dan ook niet duidelijk is of hij binnen de voorwaarden zou kunnen vallen, nu hij kennelijk zo laat de aanvraag heeft ingediend.

Als verzoeker toch zijn dienstplicht zou vervullen, zo stelt hij, dreigt hij bovendien te worden blootgesteld aan gevaar door in conflictgebied zoals Nagorno-Karabach zijn dienstplicht te moeten vervullen. Hij verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Armenië waaruit moet blijken dat in de periode voor de rapportage er enkele tientallen soldaten zijn gesneuveld in dat conflictgebied. Ook het reisadvies van het Nederlands ministerie voor Buitenlandse zaken maakt melding van vuurgevechten op regelmatige basis. Verzoeker vreest het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en argumenteert als volgt: *“Het feit dat deze bepaling enkel van toepassing is op burgers ontnemt verzoeker niet de mogelijkheid om zich daarop te beroepen. Verzoeker is immers op vandaag nog steeds een burger, en heeft nooit de hoedanigheid van militair gehad, en wenst die ook niet te hebben. Hij vreest op heden, als burger, dat hij in de hoedanigheid van militair slachtoffer zou kunnen worden van willekeurig geweld. De vrees moet beoordeeld worden op heden, met een inschatting van het toekomstperspectief. Op heden is verzoeker nog burger.”*

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht betreffende Armenië van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2016 en actueel reisadvies aangaande Armenië.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij laatijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wat een ernstige tegenindicatie is voor zijn nood aan internationale bescherming, (ii) hij geen elementen aanbrengt die een ander licht werpen op eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de politieke problemen van zijn vader in Armenië, (iii) hij geen vrees koestert ten aanzien van Armenië vanwege de verplichte legerdienst aldaar, (iv) in verzoekers gedane inspanningen om zich in België te integreren geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit kan worden gevonden.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen.

2.5.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op verzoekers extreem laattijdige verzoek om internationale bescherming: *“Vooreerst moet worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming als laattijdig beschouwd kan worden. U kwam immers al in 2011 samen met uw ouders naar België, bent sinds 21 september 2011 meerderjarig en bevindt zich sinds september 2012 illegaal op het Belgische grondgebied (zie brief advocaat t.a.v. de burgemeester van Steenokkerzeel d.d. 25/5/208 – documenten buiten de procedure). Desalniettemin diende u pas op 31 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, en dit nadat u op 24 mei 2018 door de politie betrapt werd op zwartwerk en u op 25 mei 2018 werd overgebracht naar het transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel. Twee van de door u ter staving van uw verzoek ingeroepen motieven hebben zich nochtans al jaren geleden gemanifesteerd. De politieke problemen van uw vader dateren reeds van voor jullie vertrek uit Armenië en waren ook de reden voor jullie vertrek (Vragenlijst CGVS nr. 3.5, 3.5 - CGVS, p. 9). Uw dienstplicht werd actueel op het moment dat u 18 jaar werd, d. i. vanaf 21 september 2011, aangezien u vanaf dan volgens de Armeense wet dienstplichtig was. Sindsdien kwam het leger in Armenië ook naar u informeren (CGVS, p. 9, 12). Zodoende had u reeds jaren eerder een beroep kunnen doen op internationale bescherming omwille van de motieven die u actueel inroept. Uw argumentatie ter verschoning van deze laattijdigheid volstaat niet. Gevraagd waarom u nooit eerder om internationale bescherming heeft gevraagd gelet op het feit dat u al sinds uw 18de dienstplichtig bent, wierp u op dat u een regularisatieaanvraag in België had ingediend, u ervan uitging dat u aangaande deze aanvraag een positieve beslissing zou ontvangen omdat u hiertoe alle redenen had en u op het moment dat u werd overgebracht naar het transitcentrum 127bis wachtte op een antwoord aangaande uw regularisatieaanvraag (CGVS, p. 14). Deze argumentatie gaat niet op aangezien uw regularisatieaanvraag, zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 14), pas werd ingediend op 25 mei 2018, met andere woorden dezelfde dag dat u naar het transitcentrum werd overgebracht. Uit de brief van uw advocaat gericht aan de burgemeester van Steenokkerzeel (zie documenten buiten de procedure) blijkt ook duidelijk dat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet pas werd ingediend nadat u werd ondergebracht in het transitcentrum 127bis. Uw verklaring als zou u nooit eerder om internationale bescherming hebben verzocht omdat u een regularisatieaanvraag had lopen, houdt zodoende geen steek. Hierop gewezen, argumenteerde u dat u al die jaren niet geweten zou hebben dat u illegaal in België was omdat u bij eerdere controles door de politie geen problemen had gekend, u tot 2017 naar school ging, de gemeentediensten u zonder problemen documenten hadden uitgereikt en u in staat was een bankrekening te openen, wat volgens uw verklaringen niet mogelijk is als u illegaal in België bent (CGVS, p. 14-15). Deze argumentatie overtuigt niet. U verklaarde immers dat u al 4 à 5 maanden bezig was met het verzamelen van de documenten nodig voor uw regularisatieaanvraag en stelde dat u een dergelijke aanvraag niet eerder kon indienen omdat dat wettelijk gezien niet mogelijk is. De wet bepaalt namelijk dat men al 5 jaar in België moet zijn alvorens men een regularisatieaanvraag kan indienen, aldus uw verklaringen (CGVS, p. 14). Het feit dat u zich bewust was van de noodzaak om een regularisatieaanvraag in te dienen en hiertoe al een vijftal maanden bezig was met het vergaren van de nodige documenten, impliceert logischerwijze dat u zich bewust was van de onwettigheid van uw verblijf in België. Zodoende was u al minstens 4 tot 5 maanden op de hoogte dat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef, in tegenstelling tot wat u het CGVS wil doen geloven. Het feit dat u desalniettemin pas op 31 mei 2018, nadat u tegen de lamp gelopen was voor zwartwerk en u overgebracht werd naar het transitcentrum 127bis, een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, maakt dat uw asielaanvraag als laattijdig moet worden beschouwd. Te meer omdat het merendeel van de motieven die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming inroept reeds jarenlang aanwezig is. Dat u naliel zich eerder op internationale bescherming te beroepen, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees reeds in belangrijke mate.”* Deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.2. Wat betreft de politieke problemen van verzoekers vader waarnaar verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verwezen, wijst de Raad er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van diens vader van 9 september 2011 door verwerende partij bij beslissing van 15 december 2011 ongeloofwaardig werd bevonden waardoor aan verzoekers vader de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. In het bijzonder werd geoordeeld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met zijn autoriteiten vanwege zijn betrokkenheid bij de presidentsverkiezingen van 2008 als vertrouwenspersoon voor Levon ter Petrosyan en zijn deelname aan verschillende protestbetogingen in de nasleep van deze verkiezingen. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 76 356 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 februari 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij

de Raad van State. Het tweede verzoek van zijn vader om internationale bescherming gedaan op 25 mei 2018, dat gebaseerd is op dezelfde motieven zoals aangevoerd in het kader van zijn eerste verzoek, verklaarde de commissaris-generaal niet ontvankelijk omdat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij arrest nr. 206 388 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2 juli 2018.

Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift aan dat wat de problemen van zijn vader betreft, hij zich gedraagt naar de wijsheid. Derhalve wordt hier niet verder op ingegaan.

2.5.3. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker geen vrees koestert ten aanzien van Armenië vanwege de verplichte legerdienst aldaar. Vooreerst, zoals hoger reeds aangehaald, dient zijn verzoek om internationale bescherming op dit punt als laattijdig worden beschouwd, wat de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees reeds danig relativeert. De ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees ter zake worden nog verder ondermijnd door het feit dat verzoeker dit motief pas opwierp tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide wijze gemotiveerd dat verzoeker noch tijdens zijn verhoor door de politie op 24 mei 2018, noch tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming melding maakte van dit motief. Ook deze vaststelling laat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid. De commissaris-generaal laat voorts terecht gelden dat de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees nog verder worden uitgehold door het feit dat hij niet op de hoogte bleek van het feit dat de Armeense wet ook voorziet in een alternatieve dienstplicht. De loutere bevestiging van het bestaan van een alternatieve dienstplicht door verzoeker in zijn verzoekschrift, werpt geen ander licht op verzoekers onwetendheid dienaangaande ten tijde van zijn gehoor. Waar verzoeker aanhaalt dat hij bij aankomst in Armenië al op de luchthaven zal worden tegengehouden omdat hij zijn dienstplicht niet vervuld heeft en van daaruit naar de rechtbank zal worden gestuurd, verwijst de Raad naar de in het administratief dossier vervatte informatie (COI Focus Armenië, "*Demande de service alternatif à faire valoir hors d'Arménie*" van 15 juni 2015) waaruit blijkt dat, zoals ook te lezen valt in de bestreden beslissing, het voor dienstplichtigen onder de 27 jaar wettelijk mogelijk is om ook vanuit het buitenland bij het Armeens consulaat in het land van verblijf een aanvraag voor het vervullen van (alternatieve) dienstplicht in te dienen. Op die manier vermijdt verzoeker strafrechtelijke vervolging en dus ook arrestaties op de luchthaven bij aankomst in Armenië. Zo de jonge dienstplichtige dergelijke aanvraag niet gedaan heeft in het land van verblijf en terugkeert naar Armenië, blijkt uit voormelde informatie dat hij evenwel een paar dagen zal worden gearresteerd, doch als hij een aanvraag doet voor het vervullen van zijn (alternatieve) dienstplicht, hij zal worden vrijgelaten totdat de zaak is opgehelderd (p. 5 - 6). Verzoekers selectieve lezing van de beschikbare informatie vermag niet aan te tonen dat de informatie foutief is of dat de commissaris-generaal hieruit de onjuiste gevolgtrekkingen heeft genomen.

De Raad benadrukt dat, zoals ook in de bestreden beslissing te lezen valt, het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het is immers een wettelijk prerogatief van de Armeense overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen, wordt in principe niet aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad merkt op dat een deserteur of dienstweigeraar slechts kan beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij ten gevolge van zijn desertie of zijn weigering dienst te nemen, onevenredig zwaar zal worden bestraft wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging en verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn desertie onevenredig zwaar zal worden bestraft om één van voormelde redenen. Uit het "*Algemeen Ambtsbericht Armenië*" bijgebracht door verzoeker blijkt dat hij als dienstweigeraar of deserteur, een maximumstraf van vijf jaar detentie riskeert. Deze straf kan niet als disproportioneel worden bestempeld. Er kan evenmin worden gesteld dat verzoeker, om redenen die verband houden met de conventie van Genève, een andere, zwaardere of discriminatoire bestraffing zal worden opgelegd. Bovendien kan hij nog steeds een aanvraag indienen tot alternatieve dienstplicht.

In de mate verzoeker voorhoudt zijn legerdienst te moeten doen in het conflictgebied Nagorno-Karabach, merkt de Raad op dat indien verzoeker meent dat hij omwille van zijn verblijf in België of om gelijk welke andere reden dan ook naar het conflictgebied zal worden gestuurd, hij dit *in concreto* dient aan te tonen en hij niet kan volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke situatie. Uit de door hem bijgebrachte informatie blijkt bovendien niet dat Armeense dienstplichtige staatsburgers die terugkeren van een verblijf in het buitenland systematisch naar Karabach zouden worden gestuurd.

Waar verzoeker aangeeft dat hij, als hij dan toch zijn dienstplicht zou vervullen, dreigt blootgesteld te worden aan het gevaar in een conflictgebied zoals Nagorno-Karabach en hiertoe informatie bijbrengt waaruit moet blijken dat tientallen soldaten er zijn gesneuveld en er op regelmatige basis vuurgevechten plaatsvinden, wijst de Raad erop dat, zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, dit motief ingegeven is door een louter persoonlijk belang en niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet in aanmerking kan worden genomen als geldige reden om geen gevolg te geven aan een oproep om zijn legerdienst te vervullen en dat dus niet valt onder de redenen voor toekenning van internationale bescherming bedoeld in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het behoort tot de voorrechten van een land, zijn leger op te stellen in het kader van een conflict en te voorzien in genoeg troepen. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen bij de opgestelde strijdkrachten is eigen aan elk gewapend conflict en valt niet onder vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch onder een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Daarnaast staat het verzoeker nog altijd vrij om vervangende dienstplicht aan te vragen.

Wat betreft de overige elementen die verzoeker in het kader van zijn verzoek bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming niet heeft aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Armenië zou hebben gekend of zal kennen.

2.6.3. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Armenië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker als burger geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit kan evenmin blijken uit het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies en algemeen ambtsbericht aangaande Armenië. In de mate verzoeker uit de door hem bijgebrachte informatie meent te kunnen afleiden dat hij in de hoedanigheid van militair slachtoffer zou kunnen worden van willekeurig geweld, wijst de Raad erop dat de subsidiaire bescherming enkel geldt voor burgers en niet voor militairen. Het feit dat verzoeker heden burger is, houdt niet in dat hij, indien hij in geval van terugkeer naar Armenië zijn dienstplicht zal vervullen en bijgevolg militair zou zijn, zich op deze vorm van bescherming kan beroepen.

De Raad benadrukt nog dat een reisadvies overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Armenië te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Armeense nationaliteit bezitten en wijst er te dezen voorts op dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift niet aan dat dit *in casu* het geval is.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de wet Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS